

Wies en oma Wisse

De bullebakbaas

DE BULLEBAK BAAS

Marte Jongbloed
met illustraties van Iris Boter

δ

Copyright ©2019 Uitgeverij Dyslexion, Deventer
Omslagontwerp, Angus Konkel, Sunny Afternoon Publ. Grp
Opmaak, Juan Camilo Houter, Proversum

ISBN 978-94-632-4428-2

NUR 282

Papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Tekst © 2019 Marte Jongbloed
en uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Illustraties © 2019 Iris Boter
Omslagontwerp Sabine van Winsen/De Grafische Keuken
Omslagillustratie Iris Boter

Dit boek is gebaseerd op de 1e druk 2019

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl

‘Hoeveel oppassers heb je al gehad?’ vroeg juffrouw Liesel.
Juffrouw Liesel had een uur geleden aangebeld.

Zij was de nieuwe oppas van Wies.

Ze was door het oppasbureau naar Wies toe gestuurd.

De vorige oppas was namelijk weggelopen.

Juffrouw Liesel keek in een grote map die voor haar op tafel lag.

In die map hadden de ouders van Wies allerlei dingen opgeschreven.

Dat ging allemaal over hoe de oppassers voor Wies moesten zorgen.

De afgelopen jaren vergaten ze steeds om nieuwe dingen in de map te schrijven.

Er stond nog altijd in dat Wies elke ochtend een fruithapje moest eten.

Er stond ook in dat ze van Nijntje hield.

Wies dacht even na.

‘Dertig,’ zei ze. ‘Jij bent de éénendertigste.’

‘Ú bent de eenendertigste,’ zei juffrouw Liesel.

‘En nu even serieus. De hoeveelste oppas ben ik?’

‘Het is echt waar,’ zei Wies.

‘De afgelopen twee jaar heb ik dertig oppassen gehad.

De vorige is gisteren weggelopen.

Jij... eh... ú bent nummer eenendertig.’

Juffrouw Liesel sloeg de map met een klap dicht.

‘Dus het klopt wat er in de map staat?’ vroeg ze.

‘Dat je nog steeds niet zindelijk bent?

Is dat waarom ze weglopen?’

‘Wat?’ vroeg Wies verbaasd.

‘Wat zégt u,’ verbeterde juffrouw Liesel haar.

‘In deze map staat dat je zes keer per dag een schone luier nodig hebt.’

Wies rolde bijna van haar stoel van het lachen.

‘Nee, joh.

Mijn ouders hebben al jaren geen tijd gehad om in die map te schrijven.

Dat is oude informatie.’

Wies keek naar de foto van haar ouders die op de kast stond.

Ze zagen er altijd uit alsof ze naar een feestje gingen.

Haar vader had op die foto een zwart pak aan van

zachte stof.

Dat heette een smoking, wist Wies.

Hij droeg geen stropdas maar een felrood strikje.

Haar moeder droeg een deftige avondjurk in dezelfde kleur rood.

Om haar hals droeg ze een parelketting.

De moeder van Wies was heel mooi.

Wies leek helemaal niet op haar.

Haar haren stonden altijd overeind.

Kammen hielp niet.

Haar kleren zaten altijd vol vlekken.

Aan haar voeten zaten altijd twee verschillende sokken.

Ze raakte er altijd een kwijt in de was.

Juffrouw Liesel tikte met een kromme vinger op de map.

‘Er staat dat het beroep van je ouders “helper” is,’ zei ze.

‘Wat is dat?’

Wies schudde haar hoofd.

‘Het is geheim wat ze doen,’ zei ze.

‘Ik mag er niets over vertellen.’

Juffrouw Liesel knarsetandde zo hard dat Wies het kon horen.

‘Je moet me toch iets vertellen, Wies.

Waar zijn je ouders?

Stel je voor dat er iets met je gebeurt.

Dan moet ik ze kunnen bellen.’

‘Mijn oma Wisse woont vlakbij,’ zei Wies.

‘Ja, ik zag haar naam en telefoonnummer in de map staan,’ zei juffrouw Liesel.

‘Maar ze woont in Huize Grijsoord.

Dat betekent dat ze erg oud is.

Je weet maar nooit hoelang ze nog leef...’

‘Ik weet ook niet precies wat mijn ouders doen,’ zei Wies snel.

‘Ze helpen mensen.
Ze ritselen en ze fikslen.
En nu ritselen ze iets in Kiribati.’
Juffrouw Liesel zuchtte.
‘Wat bedoel je met ritselen?’
‘Dat weet ik ook niet precies,’ antwoordde Wies.
Ze loog niet.
Haar ouders vertelden haar niet zoveel.
Soms vertelden ze dat ze iets hadden geritseld in
Zwitserland.
Of in Polen, in Cambodja, Jemen of Finland.
Ze ritselden dingen voor bedrijven en voor regeringen.
‘We mogen niets zeggen,’ zei Wies’ vader een keertje.
‘We moeten het geheimhouden.
De president van Amerika heeft het ons zelf gevraagd.’
Een andere keer zei Wies’ moeder: ‘Het is gevaarlijk om
erover te praten.
Het gaat om staatsgeheimen.
Het is iets met wapens en misdadigers en de koning.
Meer kunnen we er echt niet over loslaten.’
‘Goed,’ zei juffrouw Liesel.
‘Ik vraag het wel even na op het oppasbureau.’
Ze tikte opnieuw met haar vinger op de map.
‘Ik kan je wel alvast vertellen dat hier dingen gaan
veranderen.
Er komen regels.
En je gaat je aan die regels houden, Wies.
Ik laat me niet weggagen, zoals al die andere oppassers.’
‘Tuurlijk,’ antwoordde Wies.
Dat had ze al zo vaak gehoord.
‘Maar nu moet ik nog even weg.
Ik ga naar mijn oma.
Ik ben voor het eten thuis. Doe!’

Ze sprong van haar stoel af en rende naar buiten.
Wies zag niet dat juffrouw Liesel haar vanachter het raam
woedend nakeek.

Terwijl Wies naar haar oma ging, stond twee wijken
verderop Dick Tator voor de spiegel.

Hij knikte tevreden naar zichzelf.

De gouden knopen op zijn blauwe jasje blonken.

Er zaten geen pluisjes op zijn schouders.

Zijn schoenen glommen.

Zijn haar was strak naar achteren gekamd.

Zijn snor had hij met gel in model gekneed.

Hij zag er goed uit.

Nou ja... hij zou er beter uitzien als hij
zijn groene legeruniform aan zou hebben.

Dat mocht helaas niet meer...

Met afgemeten passen liep hij
naar de keuken.

Hij schonk een kopje sterke koffie
in. Hij vulde een bord met
havermoutpap.

Daarna zette hij de radio aan en
ging hij aan tafel zitten.

Terwijl hij van zijn pap at,
luisterde hij naar het nieuws.

‘Steeds meer Nederlanders
zijn ouder dan tachtig jaar,’
zei de nieuwslezer.

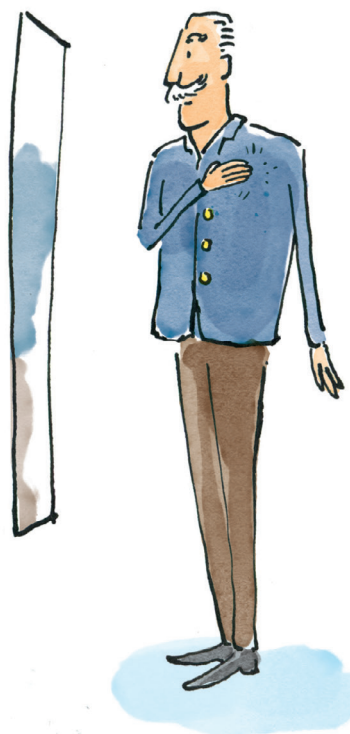
‘Dat heeft veel gevolgen.

De komende jaren zullen er
meer leesbrillen worden verkocht.

Er zijn meer tandartsen nodig voor
het repareren van kunstgebitten.’

‘Brr,’ griezeld Dick Tator hardop.

Hij hield niet van oude mensen.

Oude mensen zijn te rimpelig en te langzaam, vond hij.
Ze stellen altijd lange vragen aan kassameisjes.
Ze betalen altijd met heel veel muntjes die ze drie keer
natellen.
Oude mensen houden van stomme spelletjes zoals bingo
en rummikub.
Ze praten over dingen die voorbij zijn en die dus niet meer
belangrijk zijn.
Hij begreep ook niet waarom iedereen zo blij was als
iemand honderd werd.
De burgemeester kwam dan zelfs met een bloemetje langs.
Wat een onzin, allemaal.
Dick Tator zette de radio uit en deed zijn jas aan.
Hij zag er netjes uit, maar hij verlangde naar zijn uniform.
Hij was nu al een paar maanden geen majoor in het leger
meer.
Hij was heel plotseling ontslagen.
Dat kwam door de bezuinigingen.
Het geld was bijna op.
Er werden geen nieuwe tanks meer gekocht.
Er werden geen nieuwe kogels meer gekocht voor
de geweren.
En er werden heel veel mensen ontslagen.
De dag dat hij het hoorde, was de ergste dag uit
zijn leven.
Een mens zonder werk is als schoenen zonder voeten,
vond hij.
Maar hij was niet gaan sippen.
Hij was niet gaan luieren.
Zijn dagen zagen er nog steeds bijna hetzelfde uit als
daarvoor.
Elke ochtend stond hij om vijf uur op.
Dan ging hij zich achthonderd-een-en-tachtig keer

opdrukken.

Om zes uur ging hij altijd ontbijten.

En om zeven uur begon hij met het doen van
Nuttige Dingen.

Hij had de schutting gerepareerd.

Hij had de huiskamer een fris behangetje gegeven.

Hij had een nieuw kettingslot voor zijn fiets gekocht.

Hij had zwerfvuil in de wijk opgeruimd.

En tussendoor had hij driehonderd-acht-en-vijftig
sollicitatiebrieven verstuurd.

Hij zocht al maanden naar werk.

Het lukte maar niet.

Tot vandaag!

Ineens kreeg hij een uitnodiging voor een gesprek.

Hij wist nog niet precies om wat voor baan het ging,
maar één ding wist Dick wel.

Deze baan was voor hem!

Vanaf nu was hij
geen werkloze majoor meer.
Vanaf vandaag werd hij weer
lemand.

Dick Tator keek op zijn horloge.

Het sollicitatiegesprek was aan de andere kant van de stad.

Hij moest vertrekken.

In de gang stond een rugzak klaar die hij had gevuld met bakstenen.

Hij deed de rugzak om en keek nog een keer in de spiegel.

De rugzak hing recht.

Er zat geen haversmoutpap in zijn snor.

Keurig.

‘Presenteer!’ brulde hij naar zichzelf.

‘Een, twee, een, twee.’

In een stevig marstempo liep hij door de gang naar de deur.

Hij stapte naar buiten en gooide de deur achter zich dicht.

Heel even bleef hij voor zijn huis staan.

‘Manschappen naar rrrrechts!’ riep hij.

Hij draaide naar rechts en begon te marcheren.

Hij had een ijzeren conditie.

Na twee uur en vierentwintig minuten marcheren-met-rugzak stond er nog geen zweetdruppel op zijn voorhoofd.

Hij bleef stilstaan voor een groot grijs gebouw.

Verbaasd keek hij naar het bord op de gevel.

Stichting Troost en Steun
Voor hulp en begeleiding
in uw schemering.

‘Ik zit vast verkeerd,’ mompelde Dick Tator.

Hij haalde een briefje uit zijn zak waar het adres op stond.
Vreemd.

Het adres klopte.

Hij moest toch hier naar binnen.

Maar wat betekende die tekst op het bordje?

Schemering?

Dat is toch als de zon ondergaat?

Vlak achter de draaideur zat een vrouw in een felgekleurde blouse achter een loket.

‘Goedemorgen meneer, welkom bij Stichting Troost en Steun. Wat fijn dat u er bent. Waarmee kan ik u helpen?’

‘Ik heb geen hulp nodig,’ antwoordde Dick Tator.

Hij liet de rugzak van zijn schouders zakken.

De vrouw giechelde.

‘Dan zit u hier verkeerd, hoor.

Hier komen alleen mensen die hulp nodig hebben.’

Dick keek nog een keer op zijn briefje.

‘Ik heb een gesprek,’ zei hij.

‘Met meneer Raadzaam.’

‘O!’ riep de vrouw uit.

‘Dan hebt u vast geen hulp nodig.

Dan komt u waarschijnlijk zelf helpen.

Wat gezellig!

Meneer Raadzaam zit op de twaalfde etage.’

‘Ah,’ zei Dick.

‘Mag ik zolang mijn bepakking bij u achterlaten?’

De vrouw boog over de balie en keek naar de rugzak.

‘Poeh, dat ziet er zwaar uit.

Gaat u op vakantie?

Nee, toch?

Meneer Raadzaam vindt het niet zo’n goed idee als u meteen op vakantie gaat.

Hij wil liever dat u eerst komt helpen.’

‘Ik ga niet op vakantie,’ zei Dick.

‘Er zit toch niets in wat kan ontploffen, hè?’

vroeg de vrouw lachend.

Dick keek haar streng aan.

‘Ik zal nooit zomaar met bommen en granaten rondlopen,’ zei hij.

‘Zoals mijn mannen ook nooit zomaar met bommen en granaten rondliepen.

Dat deden ze alleen als ze ook echt iets gingen opblazen. Snapt u?’

De vrouw keek hem vreemd aan.

‘Het was een grapje,’ zei ze.

‘Wij houden van humor hier bij Stichting Troost en Steun.’

‘O,’ antwoordde Dick Tator. ‘Juist.’

Het kostte Dick Tator geen enkele moeite om binnen één minuut en eenentwintig seconden naar de twaalfde verdieping te lopen.

Meneer Raadzaam zat achter een groot bureau met daarop allemaal stapels met mapjes.

Hij stond op en glimlachte vriendelijk.

‘Welkom, welkom.

Wat gezellig dat u er bent.’

Dick keek om zich heen.

Waar moest hij zitten?

Op de stoelen lagen ook stapels papieren.

‘Ja, ik zie u denken,’ zei meneer Raadzaam.

‘Het is hier vast anders dan in het leger.

Hier houden we van gezelligheid, dus we ruimen niet zo vaak op.’

‘Dat zie ik,’ zei Dick.

‘U bent vast heel netjes,’ zei meneer Raadzaam glimlachend.

Dick Tator knikte.

‘Mooi. Dat is heel mooi.

Zo iemand hebben we nou net nodig.

Iemand die de boel snel op orde krijgt.

We zijn heel blij dat u deze baan als directeur wilt aannemen.'

Het bleef even stil.

Dick Tator wreef over zijn snor.

Directeur.

Dat klonk in elk geval al goed.

'Mooi,' zei meneer Raadzaam.

'Wanneer kunt u beginnen?'

'Vanmiddag,' antwoordde Dick Tator meteen.

'Dat is geweldig,' zei meneer Raadzaam.

'Ik schrijf u meteen op het lijstje van nieuwe medewerkers.

En ik nodig u van harte uit voor ons volgende personeelsfeestje.

Dat is zaterdag.

We gaan limbo-dansen.

Weet u wel?

Dat je onder een stok door danst?

En dat ze die stok steeds lager hangen zodat het lekker

moeilijk is?

Ik weet niet of u dat kunt?

Ik ben er zelf erg goed in.

De afgelopen tien keer heb ik gewonnen.'

'Eh, ik kan zaterdag helaas niet,' antwoordde Dick Tator.

Hij had een hekel aan dansen, en zeker aan limbo-dansen.

'Jammer,' zei meneer Raadzaam. 'Misschien de volgende keer.'

Het was even stil.

'Nou, gefeliciteerd,' zei meneer Raadzaam.

'En veel succes vanmiddag.'

Hij schudde Dick Tators hand.

'Mag ik nog een klein dingetje vragen?' vroeg Dick.

Meneer Raadzaam glimlachte.

'Natuurlijk.'

Domme vragen bestaan niet.
Alleen domme antwoorden. Hahaha.’
‘Om wat voor werk gaat het precies?
Waar moet ik me melden?’
Meneer Raadzaam begon hard te lachen.
‘O, ik dacht dat u dat al wist.
Haha. Mijn fout. Sorry!’
‘Geeft niks,’ zei Dick Tator.
‘Het gaat om Huize Grijsoord.
Daar hebben we een nieuwe directeur nodig.’
‘Huize Grijsoord,’ herhaalde Dick.
‘Ja,’ zei meneer Raadzaam.
‘Het is een zootje daar.
Het geld is bijna op.
Het dak lekt.
De wc’s stromen over.
We hebben een goede directeur nodig.
Iemand zoals u.
We verwachten resultaten.
Binnenkort is Huize Grijsoord weer een tehuis waar we
trots op kunnen zijn.’
Meneer Raadzaam grabbelde in een van de stapels papier.
Hij trok een foldertje tevoorschijn.
‘Hier staat alles in.
Kijk. Hier iets over de bewoners.
En daar iets over de gezellige spelletjes die we
organiseren.
En hier iets over de maaltijden.’
Dick Tator keek naar de foto’s op de voorkant van
de folder.
Hij voelde zich een beetje misselijk worden.
Vanaf nu was hij directeur van Huize Grijsoord.
Een tehuis vol met oude mensen...

‘Nummerrrrrtje eenenvijftig!’ riep meneer Bolderkar door de eetzaal.

‘Ik herhaal... eenenvijftig!’

‘Bingo!’ schreeuwde een dame achter in de zaal.

‘Hebt u al weer bingo, mevrouw Mosterd?’ vroeg meneer Bolderkar.

‘Niemand gelooft u nog.

Na elk nummertje roept u bingo.’

‘Natuurlijk roep ik bingo!’ riep mevrouw Mosterd.

‘Ik win dit spelletje altijd.’

‘Kan iemand misschien haar bingokaart controleren?’ vroeg oma Wisse vanaf de eerste rij.

Meneer Abdoel, een vrolijke man met grijze haren en een donkere snor, stond op.

‘Laat maar, meneer Abdoel,’ zei mevrouw Mosterd.

‘Ik heb me vergist.

Ik heb nog drie nummertjes nodig.’

‘Als je nog een keer bingo roept zonder dat je bingo hebt, mag je niet meer meedoen,’ zei oma Wisse.

‘Je verpest het spelletje voor iedereen.

En het is sowieso al niet zo heel erg leuk.’

‘Als je het niet leuk vindt, waarom doe je dan mee?’ vroeg mevrouw Mosterd kribbig.

‘Omdat er verder niet zoveel anders te doen is,’ riep oma Wisse terug.

Meneer Bolderkar tikte op de microfoon die voor hem stond.

‘Dames, dames.

Orde in de zaal.

Ik ga het volgende nummertje draaien!’

Hij draaide aan de bingomolen en haalde er een balletje

met een cijfer erop uit.

‘Nummerrrrrtje eenentwintig!’ riep hij.

‘Ik herhaal... eenentwintig!’

‘Bing...!’ riep mevrouw Mosterd.

Oma Wisse stond op, zette haar roze hoedje recht en keek mevrouw Mosterd kwaad aan.

‘Laat maar,’ mompelde mevrouw Mosterd.

‘Niemand bingo?’ vroeg meneer Bolderkar.

‘Eenmaal, andermaal, niemand bingo?’

Het bleef even stil.

Ineens klonk er een beleefde stem van achter uit de zaal.

‘Mogen wij nog meedoen?’

Iedereen keek om, behalve mevrouw Vogeldans.

‘Ik heb pijn in mijn nek,’ zei ze klagend.

‘Ik kan alleen maar naar voren kijken.’

Wie is dat?

Wie praat er?’

‘Waar heeft ze nu weer last van?’ vroeg mevrouw Mosterd.

‘Van haar nek,’ zei oma Wisse.

‘En dat is mijn kleindochter Wies.
Dat hoor ik meteen.’
Ze stond op en draaide zich om.
Bij de deur stond niet alleen Wies.
Er stonden drie kinderen.
‘Wies!’ riep oma Wisse. ‘En Zane en Jazz!’
Wat een verrassing!’
‘We komen toch bijna elke woensdagmiddag even langs,’
zei Wies.
Oma Wisse viel haar in de rede.
‘Heel gezellig dat jullie er zijn.
We waren bijna klaar met dit potje.
Geven jullie iedereen een handje?
En stel je maar even opnieuw voor aan mevrouw Rozeboom.
Ze is vast vergeten wie jullie zijn.’

‘Ik weet anders nog heel goed wie jullie zijn,’
zei mevrouw Mosterd.
‘Jullie komen hier zo vaak.
En meestal op het verkeerde moment.’